

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

ADNI KELL, VÉGÜL IS EZÉRT LETTEM SZÍNÉSZ

Pindroch Csaba idén tavasszal a következő szöveggel hirdette *Segítség, meg-nősültem!* című egyszemélyes vígjátékának online verzióját: „*Számomra a darab mégis egy szerelmi vallomás. Köszönetképpen azért a fontos, hihetetlenül boldogító, de olykor végtelenül bosszantó és bonyolult, csodálatos emberi kapcsolatért, amit úgy hívunk, hogy házasság.*” A médiában egyáltalán nem „trendi” vallomás jól jellemzi a sokak által humoráért kedvelt színészt, aki a művészvilágra nem jellemző módon akkor is egyenesen fogalmaz, amikor egy új szerepvállalásról kérdezem: „*Én most hírnökként a Római Katolikus Egyházat képviselem.*”

- ♦ – **Mi vonzott a színészet felé, mit tudtál egyáltalán erről a hivatásról?**
– Szakács akartam lenni. Már abban is az vonzott, hogy elkészítsek valamit, sikert érjek el, lássam, hogy az embereknek ízlik és jóllaknak velem. Aztán rájöttem, hogy szeretek megnevettetni másokat, és ezzel kerülni a középpontba. Egy gimnáziumi betlehemes játékon például 300 fiút megnevettettem, ami hatalmas élmény volt. Mást nem tudtam erről a pályáról, de azt gondoltam, jó érzés lehet, ha az embert megismerik a boltban. Akkor még csak két tévécsatorna volt, a színészeket mindenki ismerte. Később mindez szolgálattá szelídült bennem.

– Mit jelent a szakmában a szolgálat?

– Az idő és a pénz, amit az emberek odaadnak egy két és fél órás előadásra, nagy felelősség az alkotók felé. A legnagyobb felelősség azé, aki este kiáll a színpadra. Egyrészt szórakoztatni kell őket, hiszen azért jöttek, hogy kikapcsolódjanak, másrészt mint egy jó tanárnak, át kell adni valamiféle üzenetet. Még egy vígjátéknak vagy egy bohózatnak is valamiféle vektorokat kell mutatni, amelyek a jó, a humanizmus felé irányítanak. Mindezt úgy kell megkapnia a közönségnek, hogy ne érezzen unalmat. Ahogy egy jó tanárnak is úgy kell megtanítania a tananyagot, hogy a diák ne unatkozzon.

– A próbafolyamatok során és egyáltalán a színészi létezésben hol vannak a szakmai alázat határai?

– A színház – forró szív, hideg agy. Az ember nyilván ki akar lépni a komfortzónájából, hogy valami szépet, mások és önmaga számára is újat teremtsen, ezért sokszor el tud menni az erdőbe... Meg kell találnom, mi az a pont, ameddig feláldozom magam a darab vagy a rendező koncepciójáért, amit adott esetben esetleg nem értek. Van olyan határ, amin túl ki kell szállni egy daraból. De ez a határ elég kint van. Az alázat arról szól, hogy a végeredmény a lehető legértékesebb legyen, a rendezővel szembeni alázat konkrétan a szerződésünkben is benne van. Amikor azt érzi az ember, hogy nem jó irányba halad, amikor elmegy az energia 80 százaléka kommunikációra, akkor van probléma.

– Nyolc évig voltál a Tháliában, ahonnan eljöttél. Mit hagytál ott?

– Azt a szövetséget nem pap előtt, holtomiglan, holtodiglan kötöttük, nem jóban, rosszban, egészségben, betegségben esetére. Nyolc év alatt megismertük és meg is untuk kicsit egymást, lassan kikerültem a fókuszából. Ez nem olyan, mint a házasság, ahol két fél van, és mindketten azon dolgoznak, hogy ne húljön ki a kapcsolat. Itt sok és sokféle ember van, sokfélét szeretne, amikor úgy érzed, hogy már kicsit meguntak vagy te meguntad, érdemes lépni. Mindenesetre szép éveket töltöttem el itt, főleg az elején.

– Olvastam, hogy a ferences gimnázium közössége mindig fontos volt számodra. Egy színházi közösség mennyire más?

– A színház szenzitív emberek közössége, akik egyrészt próbálnak fénybe kerülni, másrészt igyekeznek óvni

magukat a siker és kudarcc hatásaitól – mert mindkettő gyilkos tud lenni. Csapatban játszunk, de elengedhetetlen az önzőség. A rendszerváltás előtt a gimnáziumban ott volt a teljes magyar társadalom, tehát volt köztünk olyan srác, akinek a falujában csak kút volt, és nem tudott mit kezdeni a vízcappal, és volt, aki a Bimbó útról jött, már akkor is nagyon módos volt a családja. De a nyolcvanfős hálóban, a lópokrócon egyek voltunk. Olyanok, mint a katonák, akik szent ügyért harcolnak. Közösség voltunk, fölöttünk egy nagy szárnyal, a ferences rend és a hitélet simogató, védelmező szigorával. A színházban komoly művészeti vezetés esetén van valami hasonló. Ott a barátságok projekt alapon kötöttek, és nem is lehet számon kérni mást. A próbafolyamat alatt belemelegyünk egymás lelkébe, de utána alig ismerjük meg a másikat. Szerepeket játszunk egymás és önmagunk előtt is, és ez nem tud barátsággá mélyülni, de azért van kivétel, hála istennek. A ferences diákokkal a mai napig tartjuk a kapcsolatot, mert bár mindenkinek kialakult az egyénisége, a szó nemes értelmében láttuk egymást meztelenül. A színházban is le kell a legtisztábbra vetközödni, de az előadás után azonnal felöltjük a gúnyát.

– Egy interjúban úgy fogalmaztál, azt a karaktert lehet jól megformálni, akire kívülről tekintesz, így a hívő az ateistát, az ateista a hívőt. Voltak olyan szerepfeladatok, amelyek ezzel a furcsa tükörrel mutatták meg, ki is vagy?

– Inkább azt, hogy milyen lehetnék. Hogy egy alternatív létezésben hogy élném meg, ha gyilkos vagy hazug lennék, ha elveszíteném a gyerekemet. Minden figurának a saját igazsága szerint kell működnie, ha nem lenne mögöttem a hitem, be is tudnám csapni magamat azzal, hogy mindenkinek megvan a maga igazsága. Bűnös embernek tartom magam, de jó életet szeretnék élni, és tudom, mi a tisztességes és mi nem az. Ehhez képest van lelkiismeret-furdalásom. Akinek nincs meg a hite, lehet, hogy nem tudja, hogy bűnös.

– A lelkiismeret mindenkiben más szinten és eltérő szíggal szólal meg?

– Igen. Radnóti azt mondja, „hisz megvan bennük is, csak szendereg az emberséghez méltó értelem. Mondjátok hát, hogy nem reménytelen.” Talán emlékszel, írtak egyszer egy 10 év alatti román kis cigányfiúról, aki a Blaha Lujza téren bandát verbuvált, és kirabolták az embereket. Gonosz kisördög volt, hazatoncolták, és az anyósom – aki

gyógypedagógus volt – tette föl a vonatra. Azt mesélte, hogy a kisfiú szemében ott volt a köszönöm, ott volt, hogy „te voltál az egyetlen, aki szeretted engem”. A szikra mindenki-ben benne van, épp arról szól a színház, az oktatás, a mise vagy az istentisztelet, hogy ezt lánggra lobbantsuk.

– A humorért és a szórakozásért hálás a közönség. A lelkiismeret-ébresztgetésért is?

– Nem ezért jön, nem erre vágyik, de hálás, amikor megkapja. Leginkább akkor, amikor végigneveti a darabot, és otthon gondolkodik el. Amikor a Thália bevállalta a *Hétköznapos öröklet* című darabot, az egyik rajongó fiú úgy fogalmazott, hogy nagyon tetszett neki, de utána három napig ült, és nézett maga elé. A darab mélyre ment az anya-fiú kapcsolatban, a rendszerváltás témájában. A humornak azért ott kell lennie ezekben a darabokban is, csak az más humor. Olyan például, mint az *Ötödik pecsét*-ben annak a levezetése, hogy miért kell az emberek kínozni – kegyetlen, jeges humor. Az igazán nagy nevetető, Chaplin, Michael Keaton, Roberto Benigni attól igazán nagyok, hogy sírni is tudsz rajtuk, mert hatalmas lelket is mutatnak a játékukban. A legkegyetlenebb sztoriban is ott a humor és a líra, nézd meg *Jafart* vagy *Jagót*, a világirodalom nagy gonoszain mindig tudsz nevetni.

– Verebes Lindával, aki a feleséged, hosszú ideje játszottok együtt. A Mr. és Mrs.-ben egy pár vagytok. A valóságos párkapcsolat hullámai nem hatnak az előadásokra és fordítva?

– Vagy nagyon szerencsések vagyunk, vagy nagyon alázatosak, de olyankor megszűnünk tényleges házaspár lenni. Kicsit úgy éljük meg, mint egy tisztességes szerepjátékot, amivel a házasságunkat edzésben tudjuk tartani. Megéltük, hogy testvérek vagyunk vagy én egy meleg főnök, ő meg a belém szerelmes titkárnő vagy éppen azt, hogy válunk. Kiszállunk egy pillanatra a magánéletből, és aztán visszalépünk.

– A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egyik hírnöke, arca vagy. Milyen víziód van az eseményről?

– Régebben sok keresztény ifjúsági találkozón voltam, Egerben, Nagymaroson, Pécsen, nagyon motivál, ez a fajta ereje a közösségnek, az együtt éneklésnek a fiatalkori hitemet is megerősítette. Emlékszem, a pécsi taizéi találkozón milyen jó érzés volt, hogy voltak lányok is, és ők sem csak Eddát énekeltek, hanem keresztény dalokat is. Az a vízióm, hogy ez az esemény komoly feltöltődés lesz, amelybe meghívjuk a nem hívőket, és ők megérik,

milyen, amikor árad a zene, a hit és a szeretet. A fáklyás felvonulás előtti programot én fogom moderálni, komoly feladat, alázatot követelő szolgálat lesz.

– Felnőtt hívőként is szükség van ilyen megerősítésre?

– Gyerekkoromban hívőnek lenni tiszteletet parancsoló volt, mert a rendszer nem nézte jó szemmel. 2021-re nagyon sok szekta elárasztotta a demokráciákat, ma már megmosolyogják, ha hiszel Istenben, és az egyház egyes tagjainak viselt dolgait az összes hívőn kéri számon. A NEK-en megtapasztalhatjuk, hogy milyen sokan vagyunk. És hogy ez a vallás mégiscsak 2000 éve megvan, és csak Mária országa vagyunk. Én a Római Katolikus Egyházat képviselem ezen a rendezvényen.

– Nemcsak te, lányod is szerepelt a '38-as kongresszusról készült rádiójátékban. Milyen érzésekkel hallgattad?

– Hihetetlenül büszke voltam. Amikor azt látod, hogy a gyereked, aki a kezeid között totyogott, 12 évesen magasabb, mint az anyja, és eljátssza egy 16 éves lány szerepét... a kollégák és a rendezők is visszajeleztek, hogy milyen jó volt benne. Igyekeztek távol tartani ettől a szakmától, hát, ez nem sikerült.

– Nem féltetted, hogy kiskamaszként egy 4 évvel idősebb lányt játszik?

– Szerencsére nem kellett olyanokat mondania, amit valaki nem mond 12 évesen.

– Májusban azt mondtad, hosszú ideje nem tudtad megölelni az édesanyádat. Már megtörtént?

– Igen, hála istennek.

– Hogy vészeltétek át ölelés nélkül?

– Nagyon sokat beszélünk telefonon, amúgy is naponta hívjuk egymást, de akkor pláne.

– Megváltozott a pandémia idején a színházi közönség?

– Nemrég a Dining Guide Gálát vezettem, és beszélgettem egy séffel, abban maradtunk, hogy sokkal jobban meg fogjuk becsülni a munkánkat, a vendégeket és a nézőket. Az éttermek testi táplálékot adnak, mi pedig lelkit és szellemet, és nem tudunk nélkülük létezni. Kiderült ugyanis, hogy tudnak az emberek főzni, és végső soron színház nélkül is lehet élni, még ha akadnak is, akik megkérdőjelezik, hogy érdemes-e. Alkalmazkodni kellett a helyzethez.

A SZÍNHÁZ FORRÓ SZÍV, HIDEG AGY.

Komoly éttermek feladták az elveiket, és beleálltak a kiszállításba, és az a színész is túlélte, aki – ahogy én is a Házaság hetére meg nőnapra – online adást csinált. Adni kell, akárhogy is, végül is ezért lettem színész.

– És a jövőben hogy tudsz adni? Színpad? Film?

– Az önálló produkcióimmal tudom járni az országot, amit már 10 éve teszek, és nagyon élvezem. Nem látok különbséget Budapest patinás színházai és a bakonyjákói művelődési ház között, mert a közönség mindenhol emberekből áll. Szeretem járni az országot, feltéve, hogy nem én vezetek. A célom, hogy vidékre se csak a gatyaletolós,

politizáló stand-upok jussanak el, hanem a kultúra is. A feleségemmel karöltve saját pénzt és saját időt kockáztatva szeretnénk előadásokat létrehozni, úgy, hogy producetársak is vagyunk. A filmezést mindig ajándékként éltem meg, azzal soha nem terveztem, soha nem nyomultam. Aztán amikor olyan 10 éve elmaradoztak, sokáig puffogtam, hogy miért kerültem ki a körből, de rájöttem, hogy tudatosan vonultam ki azokból a közegekből, amelyekben motiválni tudnék rendezőket vagy producereket. Ezek szórakozóhelyek meg mindenféle gálák, de inkább a családommal voltam ez idő alatt. Egyébként is a színház az igazi – a frissen sült mindig jobb, mint a konzerv. ♦